

Prejudiciālie jautājumi

1. Vai ir iespējams atzīt, ka Orhūsas konvencijas 9. pantam, it īpaši tā 3. punktam, — saistībā ar minētā starptautiskā līguma galveno mērķi, kas ir pārveidot klasisko izpratni par tiesībām būt prasītājam tiesā, procesa dalībnieka statusu atzīstot arī sabiedrībai, proti, attiecīgajai sabiedrības daļai —, piemīt starptautisko līgumu "self-executing effect" [tieša piemērojāmība], ņemot vērā, ka Eiropas Savienība pievienojās minētajai konvencijai 2005. gada 17. februārī, bet vēl nav pieņēmusi normas, ar kurām tā tiktu transponēta Kopieniu tiesību sistēmā?
2. Vai ir iespējams atzīt Orhūsas konvencijas 9. pantam, it īpaši tā 3. punktam, kas tagad ir ietverts Kopieniu tiesību sistēmā, Kopieniu tiesību tūlītēju piemērojāmību vai tiešu iedarbību atbilstoši Tiesas pastāvīgajai judikatūrai?
3. Ja atbilde uz pirmo vai otro jautājumu ir apstiprinoša, vai ir iespējams Orhūsas konvencijas 9. panta 3. punktu, — saistībā ar minētā starptautiskā līguma galveno mērķi, — interpretēt tādējādi, ka ar "valsts iestāžu darbību" jāsaprot arī lēmuma pieņemšana; proti, vai sabiedrības tiesības piedalīties tiesas procedūrā ietver arī tiesības apstrīdēt valsts iestādes lēmumus, kuru nelikumība ietekmē vidi?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar *Verwaltungsgericht Halle* (Vācija) 2009. gada 3. jūlija rīkojumu — *Günter Fuß/Stadt Halle (Saale)*

(Lieta C-243/09)

(2009/C 233/06)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Verwaltungsgericht Halle

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: *Günter Fuß*

Atbildētājs: *Stadt Halle (Saale)*

Prejudiciālie jautājumi

1. Vai Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 4. novembra Direktīvas⁽¹⁾ par konkrētiem darba laika organizēšanas aspektiem 22. panta 1. punkta b) apakšpunktā minētais kaitējums ir uzskatāms par objektīvu vai subjektīvu kritēriju?
2. Vai pastāv kaitējums Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 4. novembra Direktīvas par konkrētiem darba laika organizēšanas aspektiem 22. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē, ja ātrās reaģēšanas brigādē strādājošs ierēdnis, kurš lūdzis turpmāk ievērot maksimālo darba stundu skaitu, pret savu gribu tiek pārcelts darbā citā dienesta postenī, kas pārsvarā saistīts ar darbu ugunsdzēsības pārvaldē?
3. Vai mazāks atalgojums ir uzskatāms par kaitējumu Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 4. novembra Direktīvas par konkrētiem darba laika organizēšanas aspektiem 22.

panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē, ja, pārceļot ierēdni citā dienesta postenī, samazinās dienesta laiks naktīs, brīvdienās un svētku dienās un līdz ar to arī piemaksas apjoms par darbu šajos laikos?

4. Gadījumā, ja uz otro un trešo jautājumu tiek atbildēts apstiprinoši, vai ar pārceļšanu radīto kaitējumu var kompensēt ar citām jaunā dienesta posteņa priekšrocībām, kā, piemēram, ar īsākiem darba laikiem vai kvalifikācijas celšanu?

(¹) OV L 299, 9. lpp.

Prasība, kas celta 2009. gada 3. jūlijā — Eiropas Kopieniu Komisija/Vācijas Federatīvā Republika

(Lieta C-244/09)

(2009/C 233/07)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Kopieniu Komisija (pārstāvji — R. Lyal un W. Mölls)

Atbildētāja: Vācijas Federatīvā Republika

Prasītājas prasījumi:

— atzīt, ka, ierobežojot degresīvu amortizāciju par valsts teritorijā esošu ēku nolietojumu saskaņā ar *Einkommensteuergesetz* (Likums par ienākuma nodokli) 7. panta 5. punktu, Vācijas Federatīvā Republika nav izpildījusi EKL 56. pantā paredzētos pienākumus;

— piespriest Vācijas Federatīvajai Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Šīs prasības priekšmets ir Vācijas Likuma par ienākuma nodokli (*Einkommensteuergesetz*) normas, saskaņā ar kurām nekustamā īpašuma aplikšanā ar nodokli tā sauktā degresīvā nolietojuma amortizācija, tas ir, par lineāro amortizācijas likmju augstāku likmju izmantošana pirmajā amortizācijas perioda posmā, tiek attiecināta vienīgi uz valsts teritorijā esošu nekustamo īpašumu.

Šāda atšķirīga attieksme pret valsts teritorijā un ārvalstīs esošu īpašumu ir pretrunā ar EKL 56. pantā garantēto kapitāla brīvu apriti. Tiesas pastāvīgajā judikatūrā ir noteikts, ka šī norma aizliedz visus pasākumus, kas pārrobežu kapitāla apriti padara